

πῶς μ' ἔβην τὴν εὐγένειαν ἀνίκανος ἰράνης
 κι' ἀκόμη δὲν ἑκάφερις ἐν ἔκθετον νὰ κἄνης.
 Καὶ πρὸ καιροῦ σ' ἐξέβρα τὸν φλογερὸν μου πόθον
 ὅτι πολὺ ἱπιθωμῶ δὲ μού γεννητός νόθον,
 καὶ σὺ γι' αὐτὸ παντάπασιν δὲν ἱεροτιμήθης
 κι' οὐδὲ προσπάπων εὐγένειαν τὸν ἄλλου ἐμιμήθης
 καὶ νὰ σοῦ φύγη ἀφῆσις ἐκαστὴ εὐκαιρία...
 κριμα πού λέγεσαι καὶ σὺ τρεῖ ντισιγάκι κυρία.
 Ὁ νόθος μόνος πόθος μου καὶ μὴ μὲ γαλ' ἰδία...
 ἂν τὸν γεννήσης τέλειμας, δὲν θὰ περνεῖ χυδαία,
 ἀλλήλως θὰ κοριδεύσαι ἀπ' ὄλους τοὺς μεγάλους.
 μ' ἔσα κι' ἂν ὄσσης γέματα, μ' ὄσου κι' ἂν ὄσσης μπάλους.
 Ὀπίτω νομίμου τοκετούς, κυρία μου, ἐχάθηκα,
 αὐτὰ τὰ γνήσια παιδιὰ δὲν ξερίε πῶς ἄγαθηκα...
 εἶνα: σαχλά γεννήματα, κοινὰ καὶ τετριμμένα,
 κι' οὐτ' ἔχουν ὄλογο θηλγερὸν καὶ γύπτερον κανίνα.
 Ὁ νόθος τί μυστήριον καὶ τί πολιτειακὸ!...
 εἰς τοῦτον μίσα κρύπτεται ὁ νόος Γαλιθαίος,
 κι' ὅπως μεγάλος Βασιλεὺς εἰς τῶν μαχῶν τὸν κτύπον
 ἔχαριε τὸν θρόνον του εἰ' ἕνα μόνον ἴππον,
 ἔτσι κι' ἐγὼ ἐλευθερίαὶ καὶ πόθος πρὸ αἰώνων
 ὅλα τέφρω σὺζυλα εἰ' ἕνα ἰσολὸν μόνον.
 Ἄν τὸν ἰδῶ σὰν χάρισμα θὰ τὸν θαρρῶ οὐράνιον
 καὶ σὰν νὰ βρῆκε ὁ Σωτὴρ καὶ μίσα κι' ἐξῶ δάνειον.
 Βγαλ' ἕνα νόθον, μὰ σὲρ φάμ, καὶ φῦσα με ἑστὴ μούρη...
 λόγῳ τιμῆς σὲ βεβαίω πῶς θὰ μὰς φέρη γούρι,
 καὶ τούτ' ἂ εἶ' στοὺς ἐκλεκτοὺς θὰ γίνω ἐκλεκτός
 κι' ὡς ὄπτασια θερινῆς θὰ μὰς φανῆ νυκτός.
 Καὶ πάλιν σὲ παρακαλῶ γυνυπετιῆς ἔμπρὸς σου
 ν' ἀκούσης τὴν παρακλήσιν τοῦ προσφιλοῦ ἀνόρου σου,
 καὶ μάθῃ μου τῶν εὐγένων μυστηριώδεις λέξεις
 καὶ ξιμαθὲ μου οὐλητὰς τῶν γεροντάκτων ξεῖς.
 Κάμῃ τον καὶ βλαστῆμα με...

Η Φ. — Ἄρου τὸν θέλιε τόσο
 πιστεύω, ἦλε μὲν μαρι, πῶς θὰ τὸ καθερθώσω.
 Ὁ Φ. — Ἦ ντισιγάκι παρῶν μου πρὸς σὲ θὰ μίνη δούλη...
 ὦ μὰ σὲρ φάμ, ὦ μὲν μπιμπὶ καὶ νόθε μου Δρακοῦλη...
 κἂν Πρίγκιπας σ' ἐγέννησε, κἂν Κύριος, κἂν Βαρόνος,
 ἔς εὐρη τὸν μπαμπάκα σου εὐτυχισμένους χρόνος.
 Γιὰ κύτταξι, μὲν πῆτ' ἀνφάν, πῶς ἄγρυνεῖ σιμά σου
 ὁ νόθος ὁ παπάκης σου μὲ τὴν θετὴν μαμμάκι σου.
 Σὺ, περιπόθητε βλαστὲ, ὅτ'ο μέλλον σωτηρία
 καὶ σὺ τὸν γηρατειὸν μου ἔλιπς καὶ βακτηρία.
 Ἦ γίννησις σου μόνη μου ἱπιθωμία ἦτο,
 τὰ τέκνα μου τὰ γνήσια γιὰ σὲ τέποκρῦττω
 καὶ βλέπω μίς ὅτ'ο βλέμμα σου ἀκτίνα ζωόντων
 καὶ προμαντεύω παλαιστὴν ἀριπερῶν ἀγώνων.
 Νὰ μεγαλώσης μὲ χαρὰ, θηρία νὰ διαμάσης,
 μὲ σακαράκα κορτερὴ ὅτ'η μίση νὰ κρημάσης,
 νὰ τὴν βροντὰς νυχθημέρον ὅτ'ο καθε πεζοδρόμιον
 καὶ παλληκῆρι τῆς φακῆς νὰ μὴν ἰσάρχη ὄμιον,
 παλληκῆρις ἡ γλώσσα σου νὰ συχνοκαλιῇ
 πού νὰ τρομάξῃ ἄνθρωπος ὅτ'α μάττα νὰ σὲ ὄη,
 νάσαι καὶ σὺ ἐκιδόντρον γηρός καὶ πρώτο ὀμβολάκι,
 νὰ κόβης πράσσα λάχανα καὶ τὸ νερό ὅτ' αὐλάκι,
 ὅπου σημεῖον τοῦ σταυροῦ νὰ κἄνης τὸ νερό σου
 καὶ νὰ πουλήσης τὴν γνωστὴν γαιδάρα τοῦ πατρός σου,
 καὶ ν' ἀγοράσης ἄντ' αὐτῆς Ἀραπικὴ φοράδα,
 νὰ κωνηγῆς τὴν Ἀλεπού καὶ κάθε σουσουράδα,
 περὶ προικῶν νὰ μάχουσαι καὶ νὰ μοχθῆς ἀπύτωσ,
 ὅπου ὅτ'η μίση ὀπὸ γαμπροὶ καὶ σὺ νὰ μπαίνης τρίτος,
 ἂν εἶσαι τέλος φῆν ντὶ σιμάκ, φαστηρῆ τῶν νεωτέρων,
 κωμάρι δὲ καὶ κούχημα τῶν ὄου σου πατίρων.
 Ὅπῳταν δὲ κι' ἡ μήτηρ σου ἡ σεβαστὴ κι' ἄγια

σὲ συναντήσῃ ἔριππον κατὰ τὰ Παρίλισσια,
 καλὰ τὸ λέγει, δὲ μού πῆ, κι' ἡ φυσιολογία
 ὅτι τὰ νόθα πάντοτε ὑπερτεροῦν τὰ γνήσια.
 Ἐνόσω, φίλε σὺζυγε καὶ μισοκακομείρη,
 γηνησὸς ἐχάμεν καρπούς ἐν β'λέπαμυ χαίρι,
 μὰ τώρα κυτταξὶ παιδί φουριζὸ μὲν φορὰ ...
 μὲ τὴν Αὐλὴν τῆς Ἀλεπούς σκοπινοὶ τὴν οὐρά,
 λιπαίνε δὲ τὸν εὐγένων τὰ ρόδα καὶ τὰ κρινὰ
 τῆς εὐγένους φοράδας τοῦ ἡ καθὲ καθβάλνια,
 κι' ἔλθαμονήθη εἰ' αὐτοῦ ὁ παλαίος μας ὄνος
 κι' εἶμαι κυρία Βαρόνις κι' εἶσαι καὶ σὺ Βαρόνος,
 κι' εἰς τελετάς λαμποκοπῆ μ' ὀλόγρυσσα σεητήρια
 κι' ὀπίτωμξ τὸ γένος μας ὅστους ὄρῳμοι καὶ ὅτ'α σπῆτι.
 Λοίπῳν θὰ γίνουσι οἱ χοροὶ, κυρία μου μαρτίδα,
 κι' ἐτοίμασε τὰ δεινὰ καὶ τὰ ναναγκαῖα ὄλα.
 Σίρεις πῶς μὸδα κατ' αὐτὰς ἐπικρατεῖ μεγάλη
 νὰ δίδουται μπάλ μπάλ καὶ ρόζ, κούκινου κι' ἄσπρου μπάλιν.
 Τίτωμος χορὸς σεριζμάν θὰ ὀσωμοι καὶ ὅτ'α σπῆτι,
 κι' εἰς μὲν τὸν ἄσπρον θὰ κληθῶν ἀνύπανδροί καὶ Μίς,
 ἦγουν θὰ προσκαλωσῶμεν τὰς νέας καὶ τοὺς νέους,
 πού δὲν ἰσπερανῶθησαν μὲ γάμου κι' ὀνεαίλους.
 Πᾶς ἄγαμος ἀπρόκλητος ὅτῳν μπάλο δὲν θὰ μείνη,
 θὰ προσκληθῶν κι' ἰργίνεθαι ἀπὸ τὸ Ἵπουργεῖον,
 κοντολογῆς, κυρία μου, τὸ σπῆτι μας θὰ γίνῃ
 ὡς ἕνα εἶδος Λύκειον καὶ Παρθενάγειον.
 Οὐχ ἦττον θὰ καλιώσωμεν εἰς τοῦτον τὸν χορὸν
 καὶ Βαρονίδιας μερικὰς ἐκ τῶν ζωντοχέρων,
 γιὰτὶ μακρὰ μ' ἰδίαθε τῶν ἀνθρωπίνων πείρα
 πῶς καθεμὰ πού λέγεταὶ καὶ ζῆ σὰν ζωντοχῆρα
 πρίπει νὰ κατατάσσεται, καθὼς καὶ σὺ τὸ κρινεῖς,
 εἰς τὸριον τὸ μεταξὺ παρθίνου καὶ ὀσοπινοῦ.
 Ὅτῳν κούκινου θὰ προσκληθῶν οἱ ἐγγαμοὶ κι' οἱ χῆροι,
 εἰς δὲ τὸν μᾶλλον τὸν χορὸν, πού θάσαι πανηγύρι,
 θὰ προσκληθῶν ἀνύπανδροί κι' ἀνδρόγυνα συνάμα,
 καθὲ παρθίνος, ὀσοπινοῦ, καὶ ζωντοχῆρα ντάμια.
 Λοίπῳν θὰ προσκλητήρια γι' αὐτοὺς τοὺς μπάλους γράψῃ
 καὶ σκούπισε καὶ πάστρεψε καὶ τινάζε τὰ στρώματα,
 καὶ ὅτ'η Λιζὲ καὶ ὅτ'η Ὁβραὶ κατεπιστευμένους ράψῃ
 τρεῖς ντουαλίταις τοῦ χοροῦ, πού νάχουν τρεῖς χρώματα.

Ὁ Ψ | ψυχὴ μου ὅτ'α Πατήσια!...
 τὸ Ρωμαϊκὸ θ' ἀνάξη,
 κι' ὅπου ὄης ὀπὸ κυπαρίσση
 τὴν μπακιρά ἐχουν θάψῃ,
 καὶ θλιμμένη καὶ πεθῆ,
 καὶ ὀπιμμένη καὶ πεθῆ
 μὲ τὸ παίρι σου μαλὶ
 σῦρε τότε νὰ τὴν κλαῖς
 καὶ γιὰ μπάλους νὰ τῆς λῆς.

Ὁ Δόρυδος κορορεύεται καὶ δὲξῆν ἀνετρέφεται.

Σῆχος καὶ πάλι μύτη μου...
 ὁ Βασιλεὺς ὅτ'ο σπῆτι με...
 ἰδοῦ τον!... φθάνει, φθάνει
 ἐπισκεψὲ νὰ κἄνη.

Ἐπισκέψῃ Βασιλικὴ!...
 ὁ σπῆτος μου κλωσῶ...
 καὶ νὰ μὴν εἶ' ἐγὼ ἔδει
 γιὰ νὰ τὸν κἄνω τοῦ.

Ἄς μάθῃ τώρα πλεόν ἢ καθεμιά μαζέτα
 πῶς κί' ὁ χρυσὸς ἂν λείψῃ κί' ἂν λείψῃ κί' ἡ γαζέτα,
 ὁ Βασιλεὺς μαζί μου ποτὲ δὲν θὰ θυμώσῃ
 καὶ μήτε τὰ παπούτσιμα 'στὸ χέρι θὰ μοῦ δώσῃ.

Ὁ Βασιλεὺς σιμῶνει κί' ἀνοίγει πᾶσα θύρα...
 μαζί μὲ τὸ χρυσάφι μᾶς φεύγει κί' ἡ μπακιράκι...
 καὶ πάλιν νέα κρίσις, ἀλλ' ὅμως δὲν μὲ μίλει...
 ὁ Βασιλεὺς μαζί μου... ὁ Βασιλεὺς μὲ θέλει.

Τὰ κλούθρα σας κεφάλια τοῦ κάκου τὰ κτυπάτε...
 ὁ Βασιλεὺς μὲ θέλει... τὴν κλάρα ποῦ τὴν πάτε...
 θὰ ρίψετε, καυμένοι, κί' ὁ νοῦς σας μὴν τὸ βάλῃ
 πῶς Καθαρὴ Δευτέρα γιὰ 'μίνα ζημερώνει...
 σαρακοστή 'στοὺς ἔλλους, σ' 'μίνα καρναβάλι,
 καὶ μὲ τοὺς Εὐταξίαις κατ'ὶ μοῦ δὲν ἰδρώνει.

Καινούρια δυστυχία καὶ ξαφνικὴ ἀντάρα...
 ὅτῃν ἀγορὰ δὲν εἶναι μηδὲ χρυσοῦ πεντάρα,
 κί' οὐδὲ λιμοκοντόρους δὲν κέρνου 'στὰ τραμβάκι
 κί' ἕνας θεὸς γνωρίζει ὁ κόσμος τί τραβάει.
 Χαρτούσο δὲν ὑπάρχει καὶ μίσα 'στὸ Ταμειό...
 ἄντιο κί' ἡ γαζέτα... σκόντο κὼλ σάνκβε μίο.

Ὁ Βασιλεὺς κοντά μου... τί γέλοια καὶ τί γλύκα!...
 τρελλαινέται γιὰ 'μίνα, τὴν Ἀγγλικὴ ἀντίκα.
 Ὅλοι τῆς γῆς οἱ Λόρδοι—ὄχ! ναπολεονάκι μου!—
 καὶ σὺ καλά γνωρίζεις πῶς εἶναι Λόρδοι πάντα,
 ἀλλ' εἶναι κί' ἕνας Λόρδος, μικρὸ Κατερινάκι μου,
 ποῦ ἔχει καταπτήσι σὺν ξεπισμένη ράντα.

Μαζί μου κακισμένο δὲν θὰ σὲ 'δοῦν ποτί...
 ἄντιο κί' ἡ γαζέτα... λαμπὸρ κί' πόζι τί...
 Βαρέϊτε τίρι λίρι καὶ ποῦρι, ποῦρι,
 ὁ Βασιλεὺς εὐρῆκε μεγαλὸ κλελεποῦρι.

Καλῶς τὰ μάτια σας τὰ δρό, καλῶς τον σὺν τὰ χιόνια...
 τί κάνετε ;... πολὺ καλά... πῶς πάντε τὰ κουπόνια ;...
 μάλις τὰ Ἰσοζύγια σὲ λίγη τάξι τῆθαλα
 γιὰ τὰ τοκομερίδια θ' ἀρχίσουν νέα ντραβῆλα.

Ἀκόμη δὲν 'κατάφερα νὰ 'βρῶ κανένα δάνειο,
 τοῦ κάκου ἐγονάτισα μὲ σταυρωμένας χεῖρας,
 ἡ δὲ γαζέτα φαίνεται ὡς νόμισμα τι σπάνιον
 καὶ τώρα δὲν εὐρίσκωμιν εὐδ' ἕδωλον τῆς χήρας,
 καὶ μὲ χαρτί θὰ πληρωθῇ ἐρέτος κί' ὁ μισθός σας,
 ὁ δὲ Μυλλλόρδος πάντοτε θὰ στείχῃ βοήθῃ σας.

Είς τὴν Βουλὴν πολὺ καλὰ περνοῦμε κατ' αὐτάς...
σκάθω συγγόνατα τὸν Πιτ, γελῶ δὲ Βοναπάρτην,
ὃ δὲ Βουδούρης ἐκράξῃ μ' ἄγρην 'στους Βουλευτάς
πὺς ἂν δὲν συμμαζεύονται τὴν ὥραν τὴν τετάρτην,
θὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν μὲ τὸ βαρὺ κουδούνι του
κί' ἀμίως 'στὸν περίπατο τοῦ 'βγῆ μὲ τὸ μπαστοῦνι του.

'Ὅμως ἐγὼ ἐπρόλαβα κί' αὐτὴν τὴν δυστυχίαν
κί' εὐθὺς 'στους φίλους ἐγράψα κί' εἰς πᾶσαν Ἐπαρχίαν,
ἂν θέλουν τὸ ταχύτερον ἡ κρίσις νὰ περάσῃ
κί' ἡ σεικαστὴ Κυβέρνησις πραγματικῶς νὰ δράσῃ,
νὰ θβάτσου μὲ τὰ τίσιερα πρὶν τῆς τετάρτης ὥρας,
δι' ἀπαρτίας σφάζοντες τὴν εὐκλειαν τῆς χώρας.

'Ὁ δ' Εὐταξίας ὁ γνωστός μετὰ μεγάλης λύσσης
προβάλλει μίαν κί' ἑκατὸν στρουφὰς ἐπερωτήσις,
μὰ 'γὼ μαριόλος δὲν 'μιλῶ καὶ πρὸ πολὺ θυμῶν
καὶ πάντα πίνακας ζητεῖ νὰ 'ἔῃ μ' αὐτοὺς τί πρέχει,
κί' ἂν ἐρωτᾷτε, Βασιλεῦ, γιὰ τὸ ναπολεόνι
τριάντα δύο κί' εἰκοσι μὲ τὸ συμπάθερο ἔχει.

'Ἐρώναξαν μὲ θόρυβον πολλὸν κί' ἐρεθισμὸν
νὰ φέρωμεν τὸν ἀψευδὴ Προπολιγομιτῶν,
πλὴν μόλις τὸν εἰσέξαμεν μὲ θάρρος 'στὴν Βουλὴν
ἐκίνοι μὲς ἰζήτησαν μικρὰν ἀναβολήν,
κί' ἡμῖς τοὺς τὴν ἐδώσαμεν, διότι μὲς ἐβράν
πὺς Γιάννης τρέμι τὸ θεριὸ καὶ τὸ θεριὸ τὸν Γιάννην.

'Ἄν ἐρωτᾷτε γιὰ τὸν Λό καθὼς καὶ γιὰ τὸν Ροῦ
χάσκου ἐνώπιον φυλῆς καὶ ράτσας δραστηρίας,
κί' ἰπῆγαν 'στὴν Μητρόπολι καὶ μὲς 'στὴν Βλασσαροῦ
γιὰ νὰ ζητήσουν κί' ἄπ' ἐκεῖ πολλὰς πληροφορίας,
κί' ἡ ἐκθεσίς των, Βασιλεῦ, θὰ εἶναι μίᾳ φρίκη,
ραχάτ-λουκοῦμι ἠδολαὴ καὶ πρᾶγμα τεραφικῆ.

'Ἄλλ' ὅμως κί' ὁ Σιμόπουλος, ὁ τοῦ Δικαίου λίθος,
μὲ νίον νομοσχέδιον ἰτάραξῃ τὸ πλῆθος,
κί' ἱμφορικὰ κατ'ἀστῆγα ὀρεῖται νὰ βαστᾷ
κί' ὅποιοι πουλεῖ σὰν ἱμφοροὶ κὰν ἀμφια καὶ ράσσα,
κὰν τούχαῖς κί' ἀράποσταρα καὶ κρουα καὶ ζεσά,
φρίκιμα μῆλας, κόσκια, χαλβᾶ, στραγάλια, πρᾶσσα.

Αὐτὸ τὸ νομοσχέδιον ἰνὸς δικαίου νοῦ
τὸ πολεμοῦν ἀλύπητα καμπόσοι φαφατάδες,
ἔῃ μὲ τοῦτο 'γρήγορα ἡ κάθε κοκινῶ
θὰ βάζῃ καὶ τὸν ἄνορα τῆς μὲ τὸς πραγματοτεταδῆς.
Μ' αὐτὰ κί' αὐτά, ποῦ γίνονται πρὸς τὸ καλὸν τοῦ τόπου.
τρεῖς πιθκαῖς σηκνέται ἡ τρίχα τοῦ ἀνθρώπου.

'Ἡύχασι κί' ὁ φοβερὸς Ρωμοῦνος Λαχοβάρης
κί' εἰδήσαν 'στὸν Νάυσταχμον μεγάλα ἀτμοβάρια

'Ὁ Ρωμοῦνος γνωστὸς εἰς κἀνε — πῶς 'στὸ σπῆξι μου ἀνέθη,
'στὴν Νεάπολι ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε σουερείς,
μὲ ἐνεδοχεῖο Ἐδῆ, — δὴδ 'στὸ λῆθι τρεῖς 'στὸ ἔδῃ,

κί' ἀπὸ σκοτούρας τοῦ λοιποῦ καὶ βάσκανα θὰ λείψωμε
καὶ λάθι δὲν θὰ θέλωμε τῆς μηχαναῖς ν' ἀλείψωμε.

'Ὁ Βασιλεῦ, ὕγιαῖνε καὶ χαῖρε κί' εὐδαίμονι
καὶ μὴ ποτὲ σου λησμονῆς πῶς τὸ ναπολεόνι
τριάντα δύο κί' εἰκοσι πρὸς τὸ παρὸν τιμάται
καὶ τὸν αἰῶνα τὸν χρυσῶν τοῦ Θεοδώρῃ θυμάται,
κί' ἂν μὲ στυνὸ οἱ δανεισταὶ μὲς φοβήρισουν μπλάκο
ἡ μπουκαπότραις, Βασιλεῦ, θὰ πάρου ὄλαις φόκο.

'Ὁ Βασιλεῦ, ὕγιαῖνε καὶ ὀρόλου μὴ φοβοῦ...
νὰ μ' ἐπισκίπτεισθε συχνὰ οἱ ὀδοῦ μὰς νὰ τὰ λέιμε,
νὰ φῆνωμε καὶ κάστανα μαρόνια 'στὴν φουδοῦ
καὶ σὰν κί' αὐτὰ νὰ τρίζωμε καὶ σὰν κί' αὐτὰ νὰ καίμε.
'Ὡς τώρα, φίλε Βασιλεῦ, στιγμή δὲν ἰθυμώσαμε...
τὰ χιόνια τᾶλωσαν βροχαῖς κί' ἡμεῖς δὲν ἀνταμώσαμε.

Ζήτω τὸ Στίμα κί' ἡ Αὐλή...
ὄλος χαρὰ χοροπηδοῦ...
ὄρα καλὴ, ὄρα καλὴ,
κί' ὁ νοῦς σας πάντα νὰν 'εἶδῃ.

Εὐχαριστήριον θερμὸν εἰς ἕνα θεωρητὴν ἡμῶν.

Τὸν Πολυτάκον, ἄριστον τῶνδ' ἐκπονητῶν
κί' ἀγαπητὸν καθ' ἅπασαν τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν,
εὐχαριστῶ θερμότερα δι' ὅσα τοιγαρῆτα
μ' ἀπέστειλε γιὰ μπουναμὰ καὶ γιὰ κουβαρνταλῆς,
κί' ὁ Φασουλῆς ὁ μαχμουρλῆς καὶ τὸν Ρωμῶν ῤεμπίτα
θὰ τὰ καννίξῃ μὲ σέβοντα καὶ τόσο θεριακλήτη.

Ἐὰς ὄλγαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Βίβελ ὁ Κοινωνισμὸς, βιβλίον ἐκ τῶν πρώτων,
ποῦ ἔκαμε 'στους Γερμανοὺς πολὺ μεγάλον κρότον.
Τὸ διακριμὲ μᾶθησις κί' ἀληθινὴ σοφία,
εἰς τόμον δι' κομψότατον μ' ἐξώφυλλον ποικίλον
ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως ἐβγήκε τὰ Γραφεῖα
πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν διαφόρων φύλων.

Μεταίτι τοῦ Μισολορῆ μὲ διδαχὰς σπανίας,
βιβλίον χρησιμώτατον εἰς τὰς οἰκονομίας.

Ρωμοῦδ' Ἡμερολόγιον Ἀποκαλοπτικὸν περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.

Πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων παντοῦ διαλαλεῖται
μ' εἰκόνας καὶ μὲ ὕλην καὶ σοβαρὰν κί' ἀστείαν,
κί' ἀντι λεπτῶν πενήντα πρὸς χάριν σας πολεῖται
'στὸ σπῆξι μου, 'στους δρόμοις, καὶ 'στὴν γνωστήν
[Ἔστια ν.

μὲ Χμετοῦν μὲ μᾶνῆρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χῆμα εἰλικὸς ὄφρα, — ποῦταν ἄλλοις μαμῆ.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὀδοῦ τοῦ Προαστείου κοινοῦ τοῦ πολῦς.